

05/04/2025

Μνήμη αοιδίμου Ανθίμου Ρούσσα, πρώην Θεσσαλονίκης

/ [Γνώμες](#)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Ομότ. Καθηγητής Α.Π.Θ.
Καθηγητής Πανεπιστημίου
Λευκωσίας

ΜΝΗΜΗ ΑΟΙΔΙΜΟΥ **ΑΝΘΙΜΟΥ** ΡΟΥΣΣΑ, πρώην Θεσσαλονίκης

Την Πέμπτη 13 Μαρτίου έφυγε ο κυρός Άνθιμος, πρώην Θεσσαλονίκης, έχοντας χαράξει με το βαρυσήμαντο έργο του ανεξίτηλη την πορεία του στην Εκκλησία της Ελλάδος και της χώρας. Από τον πρώτο καιρό της δημόσιας δράσεώς του έδειξε τις αρετές του, ως λαϊκός στην αρχή και κληρικός έπειτα. Οι σύγχρονοί του φίλοι και συμφοιτητές του τον θυμούνται πολυδραστήριο και δυναμικό πότε στις χριστιανικές μαθητικές και φοιτητικές ομάδες, άλλοτε στις συζητήσεις, στα κατηχητικά, πάντα κοντά στους νέους, στους οποίους πίστευε βαθειά, γι' αυτό και ήταν πλησίον τους, δοτικός και εν αγάπη αδελφός. Το μαρτυρούν οι παλαιοί μαθητές του στο Ελληνικό Κολλέγιο των Αθηνών, όπου δίδαξε και διηύθυνε, οι φοιτητές στην Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών τον καιρό που υπήρξε βοηθός του καθηγητού Ν. Β. Τωμαδάκη, συνεργάτης του, μάλιστα, στην έκδοση των έργων του Ρωμανού του Μελωδού, οι φοιτητές του Θεολογικού Οικοτροφείου που διηύθυνε (1966 -1971), οι κατασκηνωτές μαθητές και φοιτητές στις κατασκηνώσεις στον Παρνασσό της Αδελφότητος ΖΩΗ, οι ενορίτες του στον ναό του Αγίου Βασιλείου της οδού Μετσόβου (1965 - 1974), στην Αθήνα. Ταπεινός και νηφάλιος, προικισμένος από τον Θεό με πολλές αρετές, που τις συμπλήρωναν οι θεολογικές και φιλολογικές του γνώσεις, του επέτρεψαν να συντάσσει επί έτη, 1965 - 1971, την, γνωστή σε όλους, Φωνή του Κυρίου, έργο που του ανέθεσε η Εκκλησία της Ελλάδος. Είχε λόγο και γραφή ο μακαριστός Άνθιμος, περίτεχνο, στην απλότητά του. Και το ύφος αυτό κράτησε ως το τέλος του βίου του. Είχε την άνεση να μιλεί για τα σύγχρονα προβλήματα, να προτείνει και να δίνει λύσεις στις πνευματικές ανησυχίες των καιρών μας με την γνώριμη απλότητά του και το ιλαρόν φως που εξέπεμπε το πρόσωπό του. Έμπειρος πια περί τα εκκλησιαστικά και τα διοικητικά, η Εκκλησία της Ελλάδος του εμπιστεύθηκε την διαποίμανση της Ι. Μ. Αλεξανδρουπόλεως, την οποία υπηρέτησε επί τριάντα συναπτά έτη (1974 - 2004). Και οι καιροί τότε, το 1974, ήσαν δύσκολοι. Οι ανατολικοί γείτονες

απειλούσαν. Εκεί, κοντά στους ακρίτες φρουρούς της Πατρίδος, προσέφερε πολλά, πιστός στο χρέος του, μυσταγωγός της πανάρχαιας παράδοσης της προσφοράς της Εκκλησίας στο Γένος. Γέμισαν οι 35 νέοι ναοί που ίδρυσε με τις δύο μονές από πιστούς, κόσμησε την πόλη με το Εκκλησιαστικό Μουσείο και το Ανθέμιο Πολιτιστικό Κέντρο, απάλυνε τον πόνο των πτωχών και των αναξιοπαθούντων με τέσσερα συναφή Ιδρύματα, συνέδραμε το έργο του Δ.Π.Θ., το μαρτυρεί η ίδρυση της Ιατρικής Σχολής. Στρατευμένος στην υπηρεσία του Γένους βρισκόταν εν εγρηγόρσει κοντά στους φρουρούς των συνόρων και ανύστακτα μιλούσε και κήρυττε για την προστασία της αγαπημένης του Θράκης. Δεν την λησμόνησε και όταν ήλθε στην Θεσσαλονίκη το 2004. Την αποστολική Εκκλησία των Θεσσαλονικέων υπηρέτησε από το 2004 ως το 2023 συνεχίζοντας, όπως αυτός γνώριζε, να υπηρετεί με ευθύνη και μόχθο. Χειροτόνησε νέους κληρικούς, ανέπτυξε πλούσιο κοινωνικό και φιланθρωπικό έργο με την οργάνωση 17 ενοριακών συσσιτίων, ίδρυσε φοιτητικό οικοτροφείο για άπορους φοιτητές, ίδρυσε Εκκλησιαστικό Μουσείο και τόσα άλλα, παρά τις αντιδράσεις κύκλων της πόλεως, άγνωστο γιατί. Δεν δίσταζε να μιλεί για την ελληνικότητα της Μακεδονίας και να καλεί τους πολιτικούς και αυτοδιοικητικούς συμπολίτες του να μην υποχωρήσουν στις πιέσεις των Μεγάλων της Γης. Στάθηκε αρωγός του Ελληνισμού της Β. Ηπείρου ενισχύοντας, με προσωπική του δαπάνη, φιλογενείς συμπολίτες του στην ίδρυση και λειτουργία ελληνικών σχολείων. Τον συγκλόνιζε η φλόγα της γαλανόλευκης και ο Σταυρός της Ορθοδοξίας. Και όταν ένιωσε τις σωματικές του δυνάμεις να τον εγκαταλείπουν παραιτήθηκε (7 Αυγούστου 2003) έχοντας στην ψυχή του την Θεσσαλονίκη, την Μακεδονία, την Θράκη, γι' αυτό και ο άξιος διάδοχός του Παναγιώτατος κ. Φιλόθεος τον κράτησε κοντά του, γενόμενος, νέος αυτός, φιλόστοργο τέκνο του. Και όταν απέπλευσε εκείνο το πρωίνο της Πέμπτης, οι Θεσσαλονικείς τον αποχαιρέτησαν με αισθήματα θλίψης και ευχαριστιών στο λαϊκό προσκύνημα στον περικαλλή ναό της του Θεού Σοφίας.